

Љубивоје
Ршумовић

**ТАЈНА ЛЕДЕНЕ
ПЕЋИНЕ**
БАЈКА

Илустровао
Никола Витковић

— Laguna —

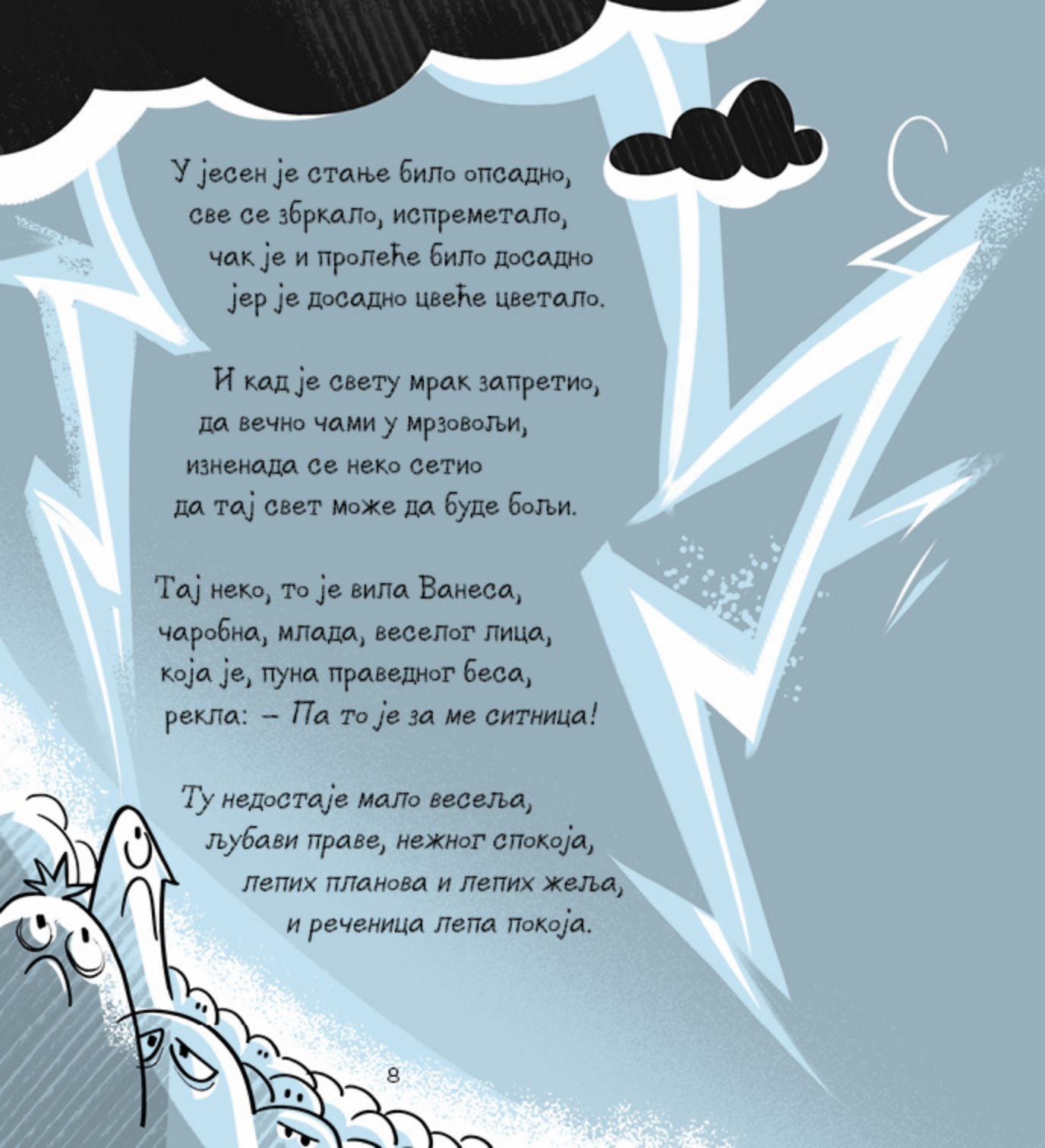

Уводна пјесма

Некада давно, пре свих краљева,
пре свих царева и свих принцева,
громови су тукли попут маљева,
а светом владала блага језа.

Људи су живели у сталном страху
од необичних природних појава,
мислећи: ђаво их вуче краху,
и последње им дане одбројава.

Нико се нигде није смејао,
за игру се тада није знало.
Зими је снежак досадно вејао,
лети је сунце досадно сјало.

У јесен је стање било опсадно,
све се збркало, испреметало,
чак је и пролеће било досадно
јер је досадно цвеће цветало.

И кад је свету мрак запретио,
да вечно чами у мрзовољи,
изненада се неко сетио
да тај свет може да буде бољи.

Тај неко, то је вила Ванеса,
чаробна, млада, веселог лица,
која је, пуна праведног беса,
рекла: – Па то је за ме ситница!

Ту недостаје мало весеља,
љубави праве, нежног спокоја,
лепих планова и лепих жеља,
и реченица лепта покоја.

Ту недостаје лепих цветова
и лепих осмеха, све ми се чини,
да буде најлепши од свих светова,
у васиони и околини!

Затим је штапић подигла смело.
Одмах је чаробна сила потекла.
Вила је с речи прешла на дело,
и направила све што је рекла!

Вила Ванеса ствара Сигравију

Вила Ванеса је направила БАЈКУ.

Не зато што је мислила да само у бајци постоји „најлепши од свих светова“ већ зато што је имала нешто друго на уму.

Вила Ванеса је одувек знала да су деца најважнији становници Плаве планете. А деца воле игру, као што игру воле и сви други младунци. Деца воле да измишљају, јер су радознала. Деца воле да питају, јер су неискусна и жељна знања. А све се то налази у бајци.

Зато је рекла: СИГРАВИЈА!

А као за себе растумачила је:

И то је било име земље у којој ће се одвијати ова њена бајка, пуна игре и измишљања, али пуна и знања!

– Царевина Сигравија – чула је како јој шапуће неки ситни глас, однекуд из Будућности. Није знала коме припада ситни глас, са крупним саветом, али допао јој се.

У реду, помислила је, биће царевина!

И била је царевина.

По пространству онолика колико један голуб писмоноша може да облети за један дан.

По лепоти – много већа!

Ванеса није жалила своје вилинске моћи док је стварала поља и планине, реке и градове, облаке над царвином и рудна богатства у земљи!

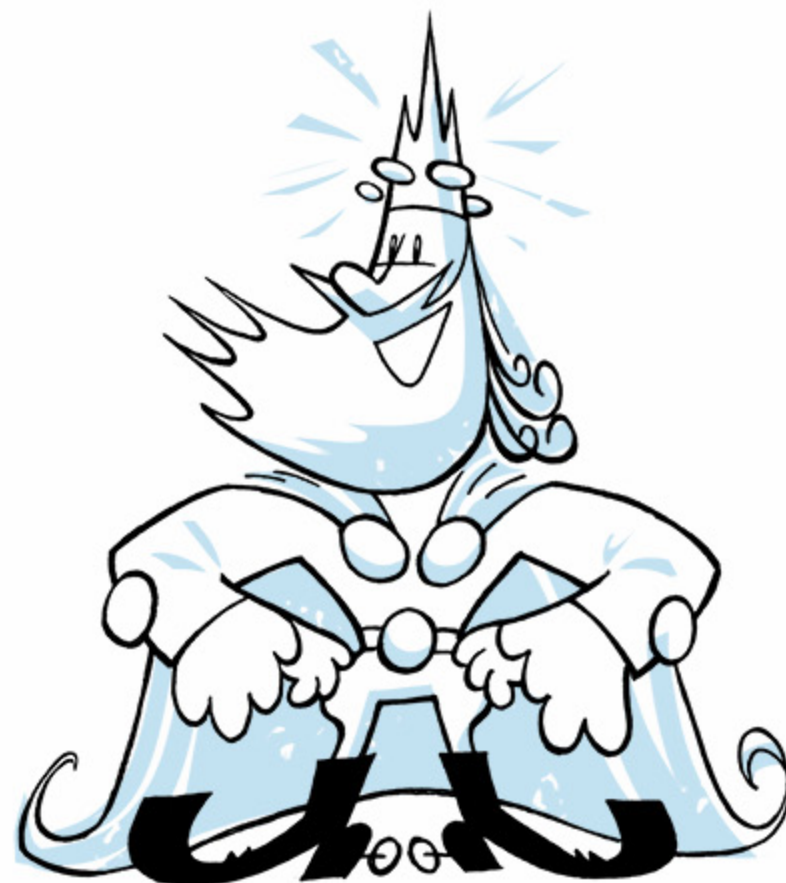
Затим је створила и народ.

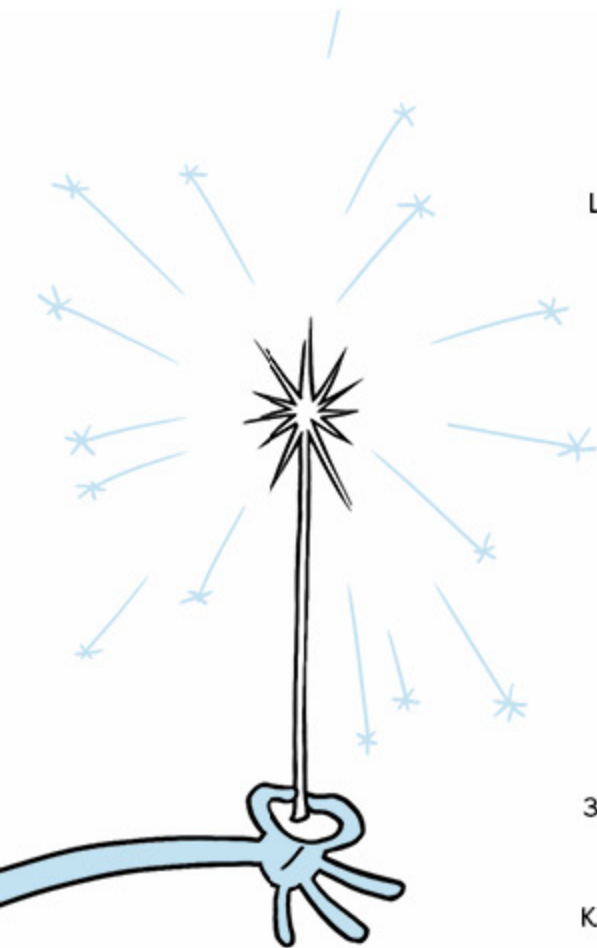
Лепи и осмехнути, становници Сигравије одмах су узели алат, који им је добра вила такође створила, и кренули, свако за својим послом.

– А шта је са нашим царем? – чула је како један ковач пита забринуто своју осмехнуту жену.

Ковачева жена се намах забрину, тако да је вила Ванеса морала сместа да створи и цара!

Био је прави: са брадом и брковима, златним жезлом у руци и златном круном на глави. Увек осмехнут.

И вила се одушевила његовим изгледом, тако да је дозволила себи да несташно поскочи и узвикне:

– Смрт мрзовољи!

– Сувише дугачко име за једног цара! – рече отресито ковач. – Зваћемо га кратко Смрз.

– Хвала, добри мајсторе! – рече му цар Смрз. – Свиђа ми се моје име, али не свиђа ми се што не знам о себи ништа друго сем имена!

– Имаш добру душу, царску! – рече му једна ластавица.

– Хвала! – одговори јој цар Смрз, са добром душом, царском.

– Волиш лешнике, као и ја! – рече му једна веверица.

– О, браво, хвала! – одговори јој цар, и скрцка један лешник, па га подели са веверицом.

– Имаш храбро, праведно срце, царско! – рече му један мрки медвед.

– О, хвала, дични поданиче! – одговори му цар, праведног срца, царског.

– Имаш дивну, заносну жену! – зачу се тихи женски глас.

– Немам! – викну цар Смрз. – Ја сам слободан као птица ластавица, као веверица и као мрки медвед!

– Чини ти се, царе, господаре мој! Ја сам твоја царица!

И појави се висока, витка госпа, одевена у царске хаљине.

– Али, како? – збуну се цар Смрз симпатично.

– Смрзла сам се кад сам те угледала, царе мој! Да, ја сам твоја Цича, царица Сигравије.

– Ако је тако – лупи цар жезлом о под – ако је тако, проглашавам те својом Вољеном Царицом!

– Та титула ми сасвим одговара! – зацвркута Цича и даде руком знак својим дворкињама да приђу.

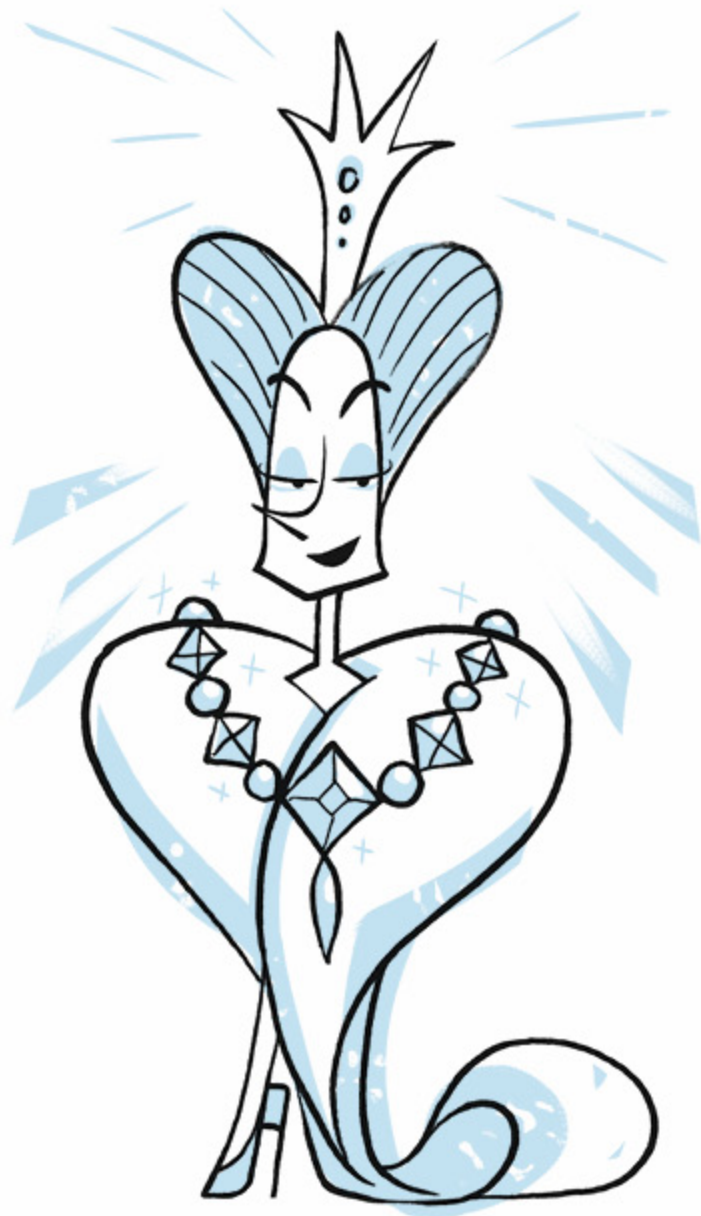
– Вољена Цичо, ти си употпунила нашу царевину! – рече јој цар златним гласом.

– Неће моћи! – зачу се жесток, али некако пријатан глас из дна царске престоне одаје. – Где сте видели царевину без принцезе?!

И појави се најпре један зрак сунца, прошета двораном радознало, затим паде по поду као мекани тепих, а на њега крочише лаке ноге праве принцезе.

Наста тајац.

Принцеза, лебдећи на зраку сунца, приђе цару и царици.

– Ја сам принцеза Веченега, и нисам више балавица која не зна своја права и обавезе!

– Кћери лепа! – промрси цар.

– И без тих шећерних речи и цупкања на колену!

– Тебе нешто мучи, драго дете! – рече царица Цича. – То просто не можемо дозволити. Не видим осмех на твоме лицу, а у нашој царевини осмех је мера свих ствари! И свега има, осим мрзовоље!

– Нема свега! – скоро викну прелепа принцеза Веченега. – Ја не знам чега нема, али осећам да нешто недостаје!

– Знам ја! – повика цар. – Нема принца!

– Којешта! – рече Веченега. – Мука ми је и од саме те свилене речи. Принц пева! Принц игра! Принц јаше белог коња! Принц је дебео кô крофна! Принчеви су досадна појава.

– У реду! У реду! – рече цар Смрз помирљиво. – У свему се слажемо! Ца-

рице моја, повуцимо се у своје одаје, доста смо за данас владали нашој царевином! А ти, принцезо...

– Знам да водим рачуна о себи! – рече пркосно принцеза Веченега и изађе из дворане.

– Дрма је пубертет!
– шапну цар царици
на уво, затварајући
врата за собом.

Принцезу је пратио голуб писмоноша, кога је принцеза из милоште звала Пти Пижон.

– Разлетећу се, господарице, по царству, и распитаћу се шта је то што недостаје! – гугутао је Пти Пижон док су излазили.

– Обиђи све пропланке, сва села и све шуме! Осећам да је то нека једноставна, али важна ствар која с временом, ево,

већ постаје Тајна. Завири у све пећине, можда је то нека природна појава.

– Хоћу! – обећа Пти Пижон и одлете.

Принцеза провери да ли су подигнути сви мостови око царског замка, баци поглед у небо, није било опасности од грома и кише, обиђе своју башту у којој је гајила цвеће: небоплава цикорија била је склопила цветове и предала се сну...

– *Време је за Други живот!* – помисли принцеза. Тако је она звала снове.

Не зна се ко је био радоснији те вечери: принцеза пред капијама снова, или њен јастук док га је у сну грлила...

